

Novi španski ministrski predsednik
Azana.

skrajno radodaren in pošten od nog do glave. Počivaj mirno, blagi mož, v zemlji, ki si jo vedno goreče ljubil! Ugledni rodbini Kelenčevi naše iskreno sožalje!

Prosvetno društvo v Črensovcih se je zbudilo iz zimskega spanja in se začinja gibati. Pri zadnjem izrednem občnem zboru, ki je bil dne 9. februarja, je bil izvoljen odbor. Društvo se pripravlja tudi na igro »A njega ni...«, katero namerava igrati na prosvetni praznik in god sv. Jožefa dne 19. marca. Odbor si je stavil nalogo, da postavi spomenik vojakom, ki so padli v svetovni vojni. Akcijo za postavitev spomenika je Prosvetno društvo začelo že leta 1927 in zbralo že precejšnji znesek. Potem pa je bila ta naloga predana novemu odboru, ki je bil ravno za postavitev spomenika ustanovljen. Ker je pa isti odbor po smrti prejšnjega g. župnika, ki je bil tudi član odbora, zaspal in pozabil na svojo dolžnost, je društvo vzelo zadevo nazaj v svoje roke. Želja vseh je, da se spomenik kolikor je mogoče čimprej postavi, da se tako oddolžimo tistim, ki so življenje dali za osvoboditev naše domovine. Tistim pa, katerim počivajo očetje, sinovi in bratje v daljnjih Karpatih in po drugih bojiščih, da pridejo do spomenika, ob katerem se bodo na vernih duš dan spominjali istih in položili na njega vence in cvetlice.

Zanimive izjave trgovca z orožjem v Abesiniji in njenih prebivalcih. V Ženevi živi g. Metral, trgovec z orožjem, ki je prebil s trgovanjem 10 let med Abesinci in je zapustil to danes v vojno z Italijo zapleteno deželo pred 5 leti. Metral je podal nekatere zanimive izjave iz svojega bivanja v Abesiniji, katera prikazemo v naslednjem:

O Abesincih pravi Metral, da so zelo hrabri, ponosni in pohlepni. Trgovanje je z njimi zelo težavno. Bitka pri Adul z Italijani leta 1896 je Abesincem pokazala, da bel človek ni nepremagljiv. Ko so po svetovni vojni sprejeli Abesinijo v Društvo narodov, je ta korak prav posebno po-

Nečastna neprevidnost. V nedeljo dne 23. februarja se je peljalo po veliki sv. maši več parov od poroke proti Gornji Bistrici. Voznikom, ki se navadno že pred in med sv. mašo napijejo, pa se to lepo zdi, če kateri drugega prehitijo med vožnjo. Tako sta tudi tokrat dva voznika hotela eden drugega prehiteti. Pri tem se je pa en voznik z vso silo zaletel v kameni križ pred župniščem in ga je čisto podrl. V bodoče prosimo novoporočence, da si najamejo take voznike, ki se razumejo na vožnjo, ali jo pa naj kar peš primahajo k poroki, da nam ne bodo delali s takimi neprevidnostmi sramote.

Gospodinjstvo-nadaljevalna šola v Žizkih pri Črensovcih je vprizorila na pustno nedeljo 23.

februarja, popoldne po večernicah, v Našem domu v Črensovcih igro »Pri Brodnikovih« ter dva šaljiva prizora »Kmet in fotograf« in »Guvernanta in Spela«. Vsi igralci so vloge dobro rešili, posebno pa smo se nasmejali »Kmetu in fotografu«. Šolskim sestram, ki toliko skrbijo za izobrazbo mladine, čestitamo!

Črensovc. V nedeljo dne 23. februarja je bila poročena pri nas Godina Cilka iz Dolnje Bistrice. Imenovana je bila vrla mladenka, članica Marijine družbe, članica in ena izmed najboljših igralk Prosvetnega društva. Za spremljevalca v življenju si je izbrala Jakšič Matjaža iz Dolnje Bistrice. Mlademu paru želimo obilo sreče. — Člani Prosvetnega društva.

DRUŠTVENE VESTI

Maribor. V nedeljo dne 8. marca, ob pol petih popoldne, je v Zadrugi gospodarski banki prireditel katoliške mladine mestne in stolne župnije. Poleg drugih točk je na sporedu verska drama v treh dejanjih »Luč z gor«.

Gornja Sv. Kungota. Tu se bo v nedeljo dne 8. marca, popoldne po večernicah, vršila igra »Lovski tat« in v nedeljo dne 15. t. m. se bo igra ponovila. Vršila se bo v sobi prosvetnega doma.

Sv. Lenart v Slov. goricah. V nedeljo dne 8. marca priredi popoldne po večernicah ob treh v dvorani Narodnega doma prosvetno društvo »Zarja« skioptično predavanje: »Poti k Bogu«. Predavanje je zelo zanimivo in primerno. Prijatelji naši in vsi, ki Vam je zadnje skioptično predavanje še živo v spominu, pridite in ne zamudite!

Slivnica pri Mariboru. Na splošno željo naših katoliško in narodno zavednih fantov se je zopet ustanovilo katoliško izobraževalno in bralno društvo, ki že nekaj let ni več delovalo. Dne 9. februarja se je vršil občni zbor društva ob veliki udeležbi naših zavednih članov, ki so komaj čakali, da začno svobodneje dihati in se razvijati. Pri volitvi odbora so bili izvoljeni večinoma naši agilni fantje. Vabimo mladino, ki še ni včlanjena, da pristopi ter se izobrazuje. Danes je pra-

va izobrazba v narodnem, gospodarskem in verskem oziru bolj potrebna ko kedaj prej.

Ormož. Prosvetno društvo od Sv. Tomaža vprizori v nedeljo dne 8. marca, ob treh popoldne, v Kletarski dvorani v Ormožu najnovejšo dramo »Valovi življenja« v šestih dejanjih. Ormožani, ki ste vedno radi obiskovali prireditve svojih sosedov, ostanite jim tudi tokrat zvesti in pridite!

Veržej. Salezijanski zavod Marijanišče je priredil 23. febr. veselo igro »Hotel pri belem konjičku«. Veržejski fantje in dekleta so se res potrudili. Igra je bila prav dobro igrana. Posebna pohvala gre osebam vloge natakara Džanija, dr. Kovača, g. Jarina in g. Buceka. Pričakujemo od Veržejčanov zopet kakšne lepe in zabavne predstave.

Dornova. Na mastno nedeljo smo Dornovčani dobili v goste tovariše stare vojake od Sv. Antona v Sl. goricah, ki so nas v popoldanskih urah pozabavali z imenitno uspešno veseligrjo: »Dva se ženita«. Igralci so rešili svoje vloge nad vse pričakovanje ter v splošno zadovoljnost gledalcev, ki so po končanih dejanjih izrazili svoje priznanje in navdušenje z gromovitim aplavzom. Splošna želja nas Dornovčanov je, da bi nas prijatelji od Sv. Antona s takimi in enakimi kulturnimi prireditvami še kdaj posetili.

Teharje. Naše prosvetno društvo je dvakrat z uspehom vprizorilo lepo ljudsko igro »Črna žena«. Režiserju in vsem igralcem gre popolno priznanje za njih trud in sposobnost. Na vpraša-

Očetov greh.

V.

Bilo je na neko nedeljo sredi avgusta. Skozi Podkraj je korakal kapucinar, prijazno pozdravljaj na levo in desno, nagovoril zdaj tega, zdaj onega, tu pa tam obstal in otrokom, ki so mu hiteli roko poljubljati, delil podobice, moškim pa ponujal tobaknico, da malo ponosljajo. Zaradi dolge brade, ki je bila še bolj rjava kakor njegova meniška halja, je bil videti starejši, kakor je bil v resnici; bilo mu je namreč le nekaj več ko trideset let in iz oči mu je žarel mladosten ogenj. Vse na njem je bilo prikupno, v pogledu in smehljaju pa mu je bilo nekaj porednega.

Ko je prišel na kraj vasi, je srečal mojstra Krištofa. Že od daleč ga je ta pozdravil:

»Hehe, saj to so pater Valerijan! Jaz sem že mislil, da so vas že davno medvedi in krokodili v Afriki požrli.«

»Ne, takih tresk kakor sem jaz se zverine ne lotijo,« se je zasmel pater. »Medvedi in krokodili hočejo je bolj kaj mastnega, kaj takega na primer, kakor je mojster Krištof.«

»No, no, zahvalim se lepo za vabilo. Sem pa že rajši doma ko v Afriki komu za južino. Za vas,

9 pater, sem dejal, da ste že kje pri misijonarjih na Turškem ali na Abesinskem kje.«

»Zal, pa me nočejo tje poslati... No!«

Ponudil mu je tobaknico in ko je krojač zajel nekaj prahu med palec in kazalec, jo je sunil kvišku, da so se Krištofovi tolsti prsti skoraj ugreznili v tobak.

»Hoho, gospod pater, kam pa ga bom dejal!«

»Nikar se ne branite! Vaš nos ga prenese!«

»Hvala! — Toda odkod vas prinaša pot? Ali ste spet pri Sv. Petru? Potem boste k nam tudi kaj prišli!«

»Ne. Zdaj sem na Kranjskem — že dve leti. Danes sem obiskal bratranca, šentjanškega gospoda.«

»Kam pa jo zdaj namerjate?«

»Na postajo. Pa se mi še ne mudi.«

»O, to imate še časa. Pojdiva k »Pošti«! Na kupico vina.«

»Ne. Ljubši mi je skleda kislega mleka in kos črnega kruha.«

»To pa dobite pri meni. Sicer ni nikogar doma, toda...«

»Kaj, nikogar ni doma? Danes na nedeljo?« je dejal kapucinar radovedno, oči so se mu pa nenavadno zasvetile.

»Rezka, moja hči, je šla k Svetemu Križu. Jaz neza, mojega pomočnika, pa ob nedeljah z dvema

nja mnogih društev pa sporočamo, da se igra »Crna žena« naroča na naslov: G. Redenšek Iv., Domžale. To lepo igro, ki je res prava narodna, priporočamo tudi drugim društvom!

Zagrebsko pismo. Odkar smo se zadnjič oglašili, smo imeli že dvoje predavanj, eno društveno zabavo in eno igro. Prvič (9. februarja) je govoril g. Matija Rova o Moskvi, tretjem Rimu, drugič (16. februarja) pa g. Munda Josip, zastopnik Vzajemne zavarovalnice iz Ljubljane, o zavarovanju. Obakrat je bilo polno hvaležnih poslušalcev. Na pustno nedeljo (23. februarja) pa je bila v Jeronimski dvorani predstava burke

»Zanikrna trojica« (Lumpaci vagabundi). To smo se zopet zabavali in smejali! Tudi petje v odmorih (pel je naš »Slovenski oktet«) je bilo zelo lepo. Za nedeljo dne 8. marca je obljubil predavanje č. g. misijonar p. Vizjak D. J. Gotovo bo to pot še več ljudi kakor prvokrat. Ljudje že dva meseca vprašujejo za to predavanje. Zatorej le pridite, saj bo gotovo polno zanimivih podob in dogodbic. — Zadnje mesece je bilo veliko naših deklet bolnih zaradi letošnje čudne zime in nezdravega vremena. Zdaj pa kosi in ščinkovci že oznanjajo pomlad, zato gre tudi z zdravjem na boljše.

Kot zvestemu naročniku mu želimo večni mir, njegovemu sinu in snehi pa naše priščno sožalje!

Radizel. Dne 25. februarja smo spremljali k večnemu počitku posestnico iz Radizela Ivano Kobole, rojeno Kerle, v 56. letu starosti. Rajna je bila blaga žena in tovarišica svojemu možu, dobra mati trem otrokom, skrbna gospodinja in velika dobrotnica revežem. Koboleva hiša je pravi vzor trdne slovenske hiše, kjer je vsakdo gostoljubno sprejet in kjer je rajnica imela za vsakogar prijazno besedo in odprto srce. Zato je bila deležna ob smrti tolikega odkritosrčnega spoštovanja, ljubezni in hvaležnosti kot malo in so molile ob njeni mrtvaški postelji in veliko in so molile ob njeni mrtvaški postelji in velika množica ljudi je združila njen pogreb. Naj v miru počiva!

Veržej. Dne 27. februarja smo pokopali mladega mlinarja v starosti 33 let Antona Kapuna. Odpovedale so mu ledvice. Blagi Anton zapušča ženo in dva nepreskrbljena otroka. Bog mu daj večni mir!

Križevci pri Ljutomeru. Dne 27. februarja smo pokopali mladeniča Franca Muhiča v starosti 25 let iz Ključarovec. Jetika si je mladega fanta v kratkem času pripravila za smrt.

Sv. Trojica v Halozah. V Strajni štev. 48 je umrl 69letni prevžitar Miha Butolen. Ker so ljudje dolžili zeta, da je s starčkom surovo ravnal, je v nedeljo dne 23. februarja sodna komisija pri raztelesenju ugotovila, da je Miha umrl naravne smrti. Ljudje, bodite si dobri!

Orlavas pri Braslovčah. Po večletnem trpljenju in bolehanju je umrla ter bila pokopana dne 29. februarja pridna, bogaboječa in za vse dobro vnetna Antonija Matko, posestnica v Orlavas. Bila je mati 13 otrok. Izmed njih jih živi še tū, od katerih jih več sodeluje pri raznih katoliških društvih. Rajni dobri in vzgledni materi naj si je nebeška zarja! Možu in njenim otrokom, ki so ji v njeni dolgotrajni bolezni tako potrpežljivo in po stregli, naše odkritosrčno sožalje!

Teharje. V St. Janžu, občina Teharje, je dne 14. februarja neizprosna smrt pretrgala nit življenja Francetu Kovaču, po domače Vrečarju, v 67. letu starosti. Pokojni France je bil poštenjak ter kot mraviča pričen kmet. Je rad prebiral dobre krščanske časopise, saj je bil tudi naročnik »Slovenskega gospodarja«. Svoje posestvo je

Odprta noč in dan so groba vrata.

Sv. Anton na Pohorju. Pokopali smo dne 27. februarja kočarja Prokart Aleša, ki je bolehal skoro eno celo leto. Naj mu sveti večna luč!

Limbuš pri Mariboru. Po kratki, a zelo mučni bolezni je dne 20. februarja v starosti 71 let umrla v javni bolnici v Mariboru, previdena s sv. zakramenti za umirajoče, vrla krščanska žena Antonija šraj, viničarjeva vdova, bivajoča do smrti pri svoji hčerki Amaliji Zavcer, tovarniški delavki, stanujoči v Limbušu pri Mariboru. Blaga pokojnica, mati sedmerih še živih otrok, kateri so po njeni veliki skrbi že vsi preskrbljeni, je bila zelo skrbna, varčna in pobožna krščanska žena, od vseh, ki so jo poznali, zelo spoštovana, kar je pričal, kljub slabemu vremenu, tudi njen veličasten pogreb na limbuško pokopališče. Poslednjo željo so ji izpolnili njeni priščno jo ljubeči otroci, da je bila iz bolnišnice v Mariboru prepeljana v Limbuš in da tu spi v družbi svojega pokojnega soproga in sina svoje smrtno spanje. V prelepih besedah se je od rajne ob odprtem grobu poslovil domači župnik g. Andrej Bračič. Njegove besede so izzvale nepopolno žalost in sočustvovanje ne le pri sorodstvu, ampak tudi pri vseh ostalih, tako da ni ostalo suho nobeno oko. Dobra, krščanska mati, počivaj v miru in večna luč naj Ti sveti! Vsem pa, ki so Te spremlili in molili za Tvoj dušni blagor, bodi izrečena priščno zahvala!

Sv. Ana v Slov. goricah. Lep sprevod se je pomikal dne 11. februarja iz Nasove proti farni cerkvi, kamor smo spremljali k zadnjemu počitku spoštovano mater Marijo Senekovič, posestnico iz Nasove. Rajna je bila v 78. letu, pa je kljub temu še rada opravljala hišna opravila, in pri tem jo je zalotila nemila smrt. Postalo ji je slabo in od kapi zadeta se je zgrudila na tla. Prejemši sveto poslednje olje, je čez nekaj ur mirno v Gospodu zaspala. Bila je dobra mati svojim hčerkam. Ko je zgubila moža, je kot vdova 40 let živela zgledno ter s hčerkami vodila gospodarstvo naprej. In ko smo pred sedmimi leti spremljali njeno hčerko k poroki, si nikdo ni mislil, da bomo čez sedem let in na tisti dan spremljali njo na pokopališče. Da je bila spoštovana, je pokazala velika udeležba pri pogrebu, in pa venci, katere so ji darovali v spomin. Počivaj v miru, draga žena! Hčerkam pa naše sožalje! — Dne 17. februarja pa smo položili k zadnjemu počitku daleč naokrog znanega moža Antona Gundl, kmeta iz Draženvrha. Rajni je bil vzor moža v verskem in narodnem oziru, marljiv in skrben za svoje domače. Rad je zahajal v cerkev k svetim zakramentom, ni ga zadrževalo blato in ne huda zima, da ne bi izpolnil svoje krščanske dolžnosti. Rad je čital katoliške liste, zlasti našega »Slovenskega gospodarja«, katerega zvesti naročnik je bil mnogo let.

paroma ne bi spravil iz gostilne, dokler ni noč. Le pojdite, bom že jaz tudi še kaj našel!»

Tako sta šla proti mojstrovu hišici, ki je prijazno čepela sredi zelenega drevja. V čedni sobi je pozdravil gosta lep Jezus iz kota nad mizo, s sten pa dve dolgi vrsti svetniških podob; po stolah je bilo vse polno prikrojenega sukna in napol izvršenih oblek.

»Sedite, gospod pater! Najprej bi vam prinesel požirek črničevca, prav domačega, kaj?« je vprašal krojač.

»Nak, žganja ne maram. Sicer pa se moram najprej iznebiti naročila,« je dejal pater pomenljivo. »Zaprte duri in zakrite okna!«

Pri teh besedah je kar sam zapahnil vrata in zastrl okna. Mojster je strmel v meniha, usta je na široko odprl, tedajci pa se je zakrohotal:

»Hohohoho! Kaj pa to, gospod pater? Ali me hočete spovedati? Ni sile. Šele za porcijunkule sem bil in na kvaterno nedeljo grem zopet.«

»Ne,« se je pošalil tudi pater, »danes nisem prišel kot misijonar, ampak kot Miklavž.«

»Hehe! Miklavž pa mora kaj lepega prinesiti.«

»Da, praznih rok Miklavž nikoli ne pride.«

»Tja — saj ni otrok pri hiši.«

»Boste pa vi dobili... Sedite, mojster, in pazite, kaj bo! Toda glejte, da mi ne omedlite!«

Z desnico je segel menih v levi rokav in iz skri-

tega žepa privlekel veliko, debelo listnico, jo razgrnil in izpraznil na mizo. To je bilo pravo bogastvo, ta veliki kup samih debelih bankovcev. Krojač si je skoraj oči iztaknil, tako je zijal hip v denar, hip v patra. Potlej je zakričal:

»Kristof nebeški, kaj pa je to? Zmirom sem mislil, da kapucinarji ne smejo imeti denarja.«

»Čisto prav ste mislili,« se je hihital menih. »Imeti ga ne smejo, nositi ga pa smejo. Zdaj pa dovolite, ko sem za osla bil in ga srečno prinesel, da ga smem pri vas pustiti.«

»Čigav je denar?«

»Čigav? Nekega Jurija Močilnika je, krojača v Podkrajju, če ga poznate.«

»Pater Valerijan, ne delajte si norcev! Taki norci niso več norci. Človeka bi kap zadela, če bi bil lahkoveren.«

»Ali vam nisem dejal, da mi ne smete omedleti? — Toda zdaj preštejva! Če nisem kaj izgubil, bi moralo biti natanko štiri sto tisoč dinarjev. — Pazite!«

Štel je tisočake: »En, dva, tri, štiri — — — in tri sto in devet in devetdeset, štiri sto. — Torej štiri sto tisoč dinarjev.«

Z roko je porinil kup pred krojača in dejal:

»Tako. Zdaj spravite svoj mamon, da bo prostora za mleko in kruh!«

»Jaz se tuje reči ne dotaknem.«

vzdignil abesinski ponos, ker občeje Evropa s črnim cesarstvom ravno tako kakor z vsako drugo državo. Abesinci so prepričani, da so poklicani, da bodo premagali vse belokožce. Neki abesinski glavar je izjavil trgovcu Metralu, da se bo Abesinija rajši bojevala s celim svetom, kakor da bi se odpovedala samemu nemu samemu svojemu sužnju.

Bogata belgij. družba je zasadila na raznih krajih rodovitne Abesinije kavovec. Od nekaj milijonov zasajenih kavovih drevesc jih je danes komaj kakih 500 tisoč, ker so ostale domačini izruvali ter pokurili, ne da bi bila oblast proti takemu uničevanju nastopila.